

заслепљеним срцима веровали, него су је такођер опаким уснама проповедали. Њих је нашао Бернард у Сплиту, где су боравили, те многе, које су отровали гњојем кужне догме. Почео их је, дакле, благом речју полагао вабити на католички закон, често позивајући их, често потицући. Али будући да су они херетичком превејаношћу, одређено се не изражавајући, хинили, да су се обратили, сместа је надбискуп учинио, да се њихова добра заплене, а да се њих зауздане узицом анатеме са великом поругом истера из града. Тада се напред споменута браћа, видећи, да су погођена највећим погрдама и штетама, врате на заповед цркви. И учинио је надбискуп, да се, такнувши пресвета еванђеља, одрекну своје херезе, а пошто је њих саме дужним чином разрешио од спона изопчења, учинио је да се поврате њихова добра. Тако су, пак, сви они, које су они били обманули, били очишћени од херетичке заразе...

После ових догађаја потестат Бернард је започео на затор Трогирана градити стројеве и припремати многобројну момчад за рат. А Трогирани, пак, знајући, да су по снази неравни, и не надајући се, да ће моћи одолети насиљу суседа, почели су од великог страха нестјати. Тада су шаљући посланство врло благим и понизним речима тражили мир, обећавајући свестрану задовољштину. Али се потестат, како је био дивље ћуди, пошто је саслушао изјаве понизности, до највише мере узохоло и, послужавши се саветима неких младића, није се хтео приклонити пријатељству, него је на велико претио.

Стога се догодило, да су Сплићани, припремивши експедицију, испловили са мноштвом бродова, које су имали, те пловећи дошли уз оток према Трогиру, али не с наканом да се боре, него су, показавши се, хтели застрашити духове непријатеља. Али се Трогирани, видевши део сплитске војске, пошто им је помало страх издушио, почну распаљивати, сматрајући, да је лепеше умрети од рана, него водити срамотан живот. И без икаквог претходног расправљања о доношењу одлуке, брзо дотрче на море, бродове употпуне веслима, снабду оружјем. А била је онда нека велика и висока тријера, коју им је краљ Бела, одлазећи, био оставио на чување, на коју се укрца одабрана момчад плаћеника и грађана, те запове морем. Опремили су и две либурне са неколико малих и плитких бродова. Имали су као по моћ неки велики брод од ваљаних младића плаћеника, од задарских избеглица. Сви су они, испловивши из луке, веслали за дужину од једне миље. И видевши многобројну морнарицу сплитске експедиције, како раштркано стеже обале отока, престаше се, те

окренувши прамце према граду, враћали су се натраг бежећи. А Сплићани видећи их, да су изашли на море мимо њихова мишљења, врло су се развеселили. И сматрајући, да они, ако их узмогну достићи, ни на какав начин не ће умакнути, јачом упорношћу прилетну к веслима, и веслајући свима снагама, настојали су, да их пре него што умакну кући, запрече сулицама. И гле, док се Трогирани трудили да умакну, њихова велика тријера, упавши у плићак, запне за земљу и остане непомична као да је прибита. Узнемирени, дакле, и поплашени Трогирани нису знали куда би се окренули. Па ипак, повративши поново дух самопоуздања, осоколе саме себе, те спојивши обе либурне с једне и друге стране запете галије, почну стајати у приправности, очекујући нападај непријатеља. И гле, Бернард, који се возио на највећој лађи, како је био насртљив и нагао у оружју, није хтио да чека другове, него је изненада навалио на непријатеље, те напевши лукове почну притискати стрелицама, сулицама и копљима жестоко претити. А Трогирани с прогивне стране са крме своје тријере, налазећи се повише, као из куле, нису престјали бацати камење за камењем на непријатељску гомилу и многобројна копља испуштати. Али Сплићани нису били ни један камен поставили у своје бродове, него примајући тучу камења штитовима, навалјивали су, храбро борећи се са крма, мачевима и копљима. И будући да се са толико храбрости водила борба, падали су с обе стране неки од ране, а неки од смрти обојени.

Јао страшног и опаког рата, у којем је, презревши природни закон, отац на сина, а син на оца дизао оружје, брат на брата, пријатељ на пријатеља опаким рукама беснио! Није оно била непријатељска, него домаћа и грађанска борба...

Послије ових догађаја, потестат, који се намеравао повратити својој кући, приступи у цркву и понизно призна бруку од буне, коју је био допустио да у току избора избије преко опаких људи, те затражи опроштење. Ово је исто признао на пленарном збору у градској палачи изјављујући, да је чин каптола био законит, а опака и покварена дрскост лаика.

Тада се Сплићани не поуздавајући се у своје снаге, врло много надају у силу босанског бана Нинослава, којег позвавши и исплаћујући му трошкове из опћинске благајне, поставе такођер за градског кнеза⁴⁷⁶. А он, дошавши окружен многим и одважним људима, отиђе са

⁴⁷⁶ Босански бан Нинослав (1235-1250) постао је сплитски кнез 1244.